Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

11 януари 2017 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2008/909/ПВР — Член 7 — Условие за двойна наказуемост — Член 9 — Основание за отказ от признаване и изпълнение, изведено от липса на двойна наказуемост — Гражданин на изпълняващата държава, осъден в издаващата държава за неспазване на решение на публичен орган“

По дело C-289/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Krajský súd v Prešove (Областен съд Прешов, Словакия) с акт от 3 юни 2015 г., постъпил в Съда на 15 юни 2015 г., в рамките на наказателно производство срещу

Jozef Grundza

в присъствието на:

Krajská prokuratúra Prešov,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, M. Berger (докладчик), A. Borg Barthet, E. Levits и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 май 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за чешкото правителство, от M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за словашкото правителство, от B. Ricziová, в качеството на представител,

— за шведското правителство, от A. Falk и L. Swedenborg, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson и N. Otte Widgren, в качеството на представители,

* Език на производството: словашки.

— за Европейската комисия, от W. Bogensberger, J. Javorský и S. Gruenheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 юли 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 3 и на член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., стр. 27), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2008/909“).

2 Запитването е отправено в рамките на производство за признаване на съдебно решение по наказателно дело и за изпълнение в Словакия на наказание лишаване от свобода, наложено на г-н Jozef Grundza от чешки съд.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съгласно съображение 5 от Рамково решение 2008/909:

„Процесуалните права в наказателни производства са съществен елемент за осигуряване на взаимно доверие между държавите членки в процеса на съдебно сътрудничество. Отношенията между държавите членки, които се характеризират с особено взаимно доверие в правните системи на другите държави членки, позволяват признаването от изпълняващата държава на решенията, взети от органите на издаващата държава. Поради това следва да се осигури по-нататъшно развитие на сътрудничеството, предвидено в актовете на Съвета на Европа по отношение на изпълнението на съдебни решения по наказателни дела, и особено когато по отношение на граждани на Съюза има постановено съдебно решение по наказателно дело и е наложено наказание или мярка, включващо/а лишаване от свобода в друга държава членка. […]“.

4 Член 3 от посоченото рамково решение, озаглавен „Цел и приложно поле“, гласи:

„1. Целта на настоящото рамково решение е да установи правила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието.

[…]

3. Настоящото рамково решение се прилага само по отношение на признаването на съдебни решения и изпълнението на наказания по смисъла на настоящото рамково решение. […]

[…]“.

5 Съгласно член 7 от Рамково решение 2008/909, озаглавен „Двойна наказуемост“:

„1. Следните престъпления, ако в издаващата държава членка са наказуеми с лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода[,] за максимален срок от не по-малко от три години, и така както са определени в законодателството на издаващата държава, дават основание за признаване на съдебното решение и изпълнение на наложеното наказание, при условията на настоящото рамково решение и без проверка за евентуална двойна наказуемост на деянието:

— участие в организирана престъпна група,

— тероризъм,

— трафик на хора,

— сексуална експлоатация на деца и детска порнография,

— незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества,

— незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества,

— корупция,

— измама, […],

— изпиране на имущество, придобито от престъпление,

— подправка на парични знаци, […],

— престъпления, свързани с компютри,

— престъпления против околната среда, […],

— подпомагане на незаконно влизане и пребиваване,

— убийство, тежка телесна повреда,

— незаконна търговия с човешки органи и тъкани,

— отвличане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложници,

— расизъм и ксенофобия,

— организиран или въоръжен грабеж,

— незаконен трафик на предмети на културата, […],

— мошеничество,

— рекет и изнудване,

— подправка на изделия и пиратство,

— подправка на и търговия с административни документи,

— подправка на платежни инструменти,

— незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа,

— незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали,

— трафик на противозаконно отнети превозни средства,

— изнасилване,

— палеж,

— престъпления от компетентността на Международния наказателен съд,

— незаконно отвличане на летателни средства или кораби,

— саботаж.

[…]

3. За деяния, различни от посочените в параграф 1, изпълняващата държава може да постави по отношение на признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието условието то да се отнася за деяния, които са наказуеми и съгласно правото на изпълняващата държава, независимо от елементите на състава или начина, по който са описани.

4. Всяка държава членка може, при приемане на настоящото рамково решение или по-късно, да заяви в декларация, нотифицирана на Генералния секретариат на Съвета, че няма да прилага параграф 1. Декларацията може да бъде оттеглена по всяко време. Тези декларации и оттеглянето им се публикуват в *Официален вестник на Европейския съюз*“.

6 Член 8 от Рамково решение 2008/909 е озаглавен „Признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието“ и параграф 1 от него гласи:

„Компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено […], и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9“.

7 Член 9 от Рамково решение 2008/909 е озаглавен „Основания за отказ от признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието“ и параграф 1, буква г) от него посочва:

„Компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае решението и изпълни наказанието, ако:

[…]

г) в случая, посочен в член 7, параграф 3, и — когато изпълняващата държава е направила декларация по член 7, параграф 4 — в случая, посочен в член 7, параграф 1, съдебното решение се отнася до деяние, което не е наказуемо съгласно правото на изпълняващата държава. Въпреки това във връзка с данъци или такси, мита и валутен обмен, изпълнението на съдебно решение не може да бъде отказано с аргумент, че законодателството на изпълняващата държава не предвижда същия вид данъци и такси или не съдържа уредба по отношение на данъци или такси, мита и валутен обмен, еднаква с тази на издаващата държава членка“.

Словашкото право

8 Рамково решение 2008/909 е транспонирано в словашката правна уредба със Zákon č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej Únii (Закон № 549/2011 за признаването и изпълнението на решенията, с които се налага наказателна санкция, включваща лишаване от свобода в Европейския съюз), изменен със Закон № 344/2012 (наричан по-нататък „Закон № 549/2011“).

9 Членове 4 и 16 от Закон № 549/2011 транспонират в словашкото право съответно членове 7 и 9 от Рамково решение 2008/909.

10 Съгласно член 4, параграф 1 от Закон № 549/2011, който съответства на член 7, параграф 3 от Рамково решение 2008/909, „решението може да се признае и изпълни в Словашката република, ако деянието, за което това решение е било постановено, е наказуемо съгласно словашката правна уредба […]“.

11 Съгласно член 4, параграф 2 от Закон № 549/2011, който транспонира член 7, параграф 1 от Рамково решение 2008/909, сезираният съд не проверява за двойна наказуемост, когато е направено искане за признаване и изпълнение на решение, отнасящо се за престъпление, за което в издаващата държава може да се наложи санкция лишаване от свобода за срок не по-малък от три години и което съдебният орган на тази държава е посочил в удостоверението за изпълнение на посоченото решение като причислимо към една или няколко от категориите престъпления, изведени в член 4, параграф 3 от споменатия закон.

12 В акта за преюдициално запитване се пояснява, че категориите престъпления, съдържащи се в посочения член 4, параграф 3 от Закон № 549/2011, съответстват на престъпленията, посочени в член 7, параграф 1 от Рамково решение 2008/909.

13 Член 16, параграф 1, буква b) от Закон № 549/2001, който съответства на член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909, предвижда, че „[с]ъдът отказва да признае и изпълни решението, ако деянията, за които е постановено решението, не са наказуеми в правния ред на Словашката република и не става въпрос за производство по член 4, параграфи 2 и 3 от този закон“. Въпреки това, „във връзка с данъци или такси, мита и валутен обмен, изпълнението на съдебно решение не може да бъде отказано само с аргумент, че правният ред на Словашката република не предвижда същия вид данъци и такси или не съдържа уредба по отношение на данъци, такси, мита и валутен обмен, еднаква с тази на издаващата държава“.

14 Съгласно член 348, параграф 1, буква d) от Zákon 300/2005 Z.z., Trestný zákon (словашки наказателен кодекс), „[л]ице, което възпрепятства или съществено утежнява изпълнението на решение на съдебен или на друг публичен орган, като […] упражнява дейност, която му е била забранена с това решение […], се наказва с лишаване от свобода до две години“.

Чешкото право

15 Съгласно член 337, параграф 1, буква a) от Zákon № 40/2009 Sb., Trestní zákoník (чешки наказателен кодекс) „[л]ице, което възпрепятства или съществено утежнява изпълнението на решение на съдебен орган или на друг публичен орган, като […] упражнява дейност, която му е била забранена с това решение или за която му е било отнето или е загубило съответното разрешително въз основа на друга правна разпоредба, се наказва с лишаване от свобода до две години“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

16 На 3 октомври 2014 г. Okresní soud v Chebu (Районен съд Хеб, Чешка република) осъжда г-н Grundza, словашки гражданин, на общо наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет месеца за кражба с взлом и наказуемо неизпълнение на решение на публичен орган, а именно неспазване на временната забрана за управление на превозни средства, която му е наложена с решение на Magistrát mesta Přerov (община Пршеров, Чешка република) на 12 февруари 2014 г.

17 Съдебното решение от 3 октомври 2014 г., заедно с удостоверението, посочено в приложение I към Рамково решение 2008/909, е изпратено на Krajský súd v Prešove (Областен съд Прешов, Словакия) за признаването му и за изпълнението на посоченото наказание в Словакия.

18 В акта за преюдициално запитване този съд пояснява, че съдебният орган на издаващата държава, а именно Чешката република, не е приел, че престъпленията, разглеждани в главното производство, се причисляват към изброените в член 7, параграф 1 от Рамково решение 2008/909, поради което изпълнението на общото наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет месеца зависи от това дали деянията, посочени в съдебното решение от 3 октомври 2014 г., са наказуеми и съгласно словашката правна уредба.

19 Посоченият съд обаче изпитва съмнения по въпроса дали условието за двойна наказуемост е изпълнено по отношение на деянията, описани като „наказуемо неизпълнение на решение на публичен орган“.

20 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че член 348, параграф 1, буква d) от словашкия наказателен кодекс, който посочва престъплението наказуемо неизпълнение на официално решение, се отнася само до решенията на съдебен или на друг „словашки“ орган, които подлежат на изпълнение на „словашка територия“.

21 В този смисъл според запитващата юрисдикция от преценката на деянието, за което г-н Grundza е бил осъден в Чешката република, е видно, in concreto, че не става въпрос за „престъпление“ по смисъла на член 348, параграф 1, буква d) от словашкия наказателен кодекс, тъй като това деяние не съответства на фактическите елементи от състава на престъплението наказуемо неизпълнение на официално решение по смисъла на тази разпоредба. Всъщност г-н Grundza е осъден за неизпълнение на решение, постановено от орган на Чешката република — решение, което поражда последици само на територията на тази държава членка.

22 Запитващата юрисдикция си задава и въпроса дали — с оглед на целта на Рамково решение 2008/909, а именно улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице по-специално чрез развиване на сътрудничеството между държавите членки при изпълнението на съдебните решения по наказателни дела в случай като разглеждания в главното производство, в който е бил нарушен интерес, защитен от правния ред на издаващата държава — не следва да се проверява двойната наказуемост in abstracto, а именно сякаш е бил нарушен интерес, защитен от правния ред на изпълняващата държава.

23 При тези обстоятелства Krajský súd v Prešove (Областен съд Прешов) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 7, параграф 3 и член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909 […] да се тълкуват в смисъл, че условието за двойна наказуемост се счита за изпълнено единствено когато деянията, за които се отнася подлежащото на признаване съдебно решение, са наказуеми in concreto, т.е. въз основа на конкретна преценка на случая (независимо от елементите на

състава или начина, по който са описани), включително съгласно закона на изпълняващата държава, или — за да е изпълнено това условие — е достатъчно деянието по принцип (in abstracto) да е наказуемо и съгласно закона на изпълняващата държава?“.

По преюдициалния въпрос

24 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 7, параграф 3 и член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкуват в смисъл, че условието за двойна наказуемост е изпълнено в случай като разглеждания в главното производство, в който признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието са поискани по отношение на деяния, които в издаващата държава се квалифицират като „наказуемо неизпълнение на официално решение, извършено на територията на издаващата държава“ и които съгласно правото на изпълняващата държава представляват описано по сходен начин престъпление, но за да е налице такова престъпление, национална правна уредба на последната държава изисква официалното решение да е издадено от един от органите, действащи на нейната територия.

25 В самото начало следва да се констатира, че за да се даде полезен отговор на този въпрос, не е подходящо анализът да се основава на понятията за преценка in concreto или in abstracto на условието за двойна наказуемост.

26 В това отношение следва да се отбележи, на първо място, че Рамково решение 2008/909, което представлява инструмент за минимална хармонизация, и по-специално член 7 от него, който се отнася до условието за двойна наказуемост, не споменава тези понятия.

27 На второ място, както подчертава генералният адвокат в точка 26 от заключението си, държавите членки приемат различни становища по отношение на точното значение на посочените понятия в контекста на двойната наказуемост.

28 За да се отговори на така преформулирания въпрос, следва да се припомни, че съгласно член 7, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 по отношение на деяния, различни от посочените в списъка с 32 престъпления, предвидени в параграф 1 от същия член, изпълняващата държава има възможност да постави признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието в зависимост от условието деянията, за които се отнася решението, да са наказуеми и съгласно правото на изпълняващата държава, независимо от елементите на състава или начина, по който са описани. С други думи, тази разпоредба позволява на изпълняващата държава да постави по отношение на признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието условието да е изпълнен критерият за двойна наказуемост.

29 Съответно в член 9 от Рамково решение 2008/909, който се отнася до основанията за отказ от признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието, се предвижда по-конкретно в параграф 1, буква г) възможността компетентният орган на изпълняващата държава да откаже признаването на решението, постановено от издаващата държава, и изпълнението на наказанието, наложено също в последната държава, когато условието за двойна наказуемост не е изпълнено.

30 От акта за преюдициално запитване следва, че деянията, за които е осъден г-н Grundza, и по-специално наказуемото неизпълнение на решение на публичен орган, не са били счетени от компетентния орган на издаващата държава, а именно Чешката република, за причисляващи се към престъпленията по член 7, параграф 1 от Рамково решение 2008/909.

31 Поради това, в съответствие с член 7, параграф 3 от Рамково решение 2008/909, признаването на съдебното решение от 3 октомври 2014 г. и изпълнението на общото наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет месеца са поставени в зависимост от установяването от страна на компетентния словашки орган, че деянията, посочени в това съдебно решение, са наказуеми и съгласно словашката правна уредба, независимо от елементите на състава или начина, по който са описани в издаващата държава.

32 След това уточнение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (решения от 16 юли 2015 г., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 35 и от 8 ноември 2016 г., Огнянов, C-554/14, EU:C:2016:835, т. 31).

33 Що се отнася, на първо място, до текста на член 7, параграф 3 от Рамково решение 2008/909, трябва да се припомни, както прави генералният адвокат в точка 47 от заключението си, че тази разпоредба определя обхвата на преценката за двойна наказуемост, тъй като изисква компетентният орган на изпълняващата държава да провери дали съответните деяния „са наказуеми и“ съгласно националното право на изпълняващата държава, при това „независимо от елементите на състава или начина, по който са описани“.

34 Както следва от самата формулировка на посочения член 7, параграф 3, необходимото и достатъчно условие за целите на преценката за двойна наказуемост е обстоятелството, че деянията, довели до постановяването на наказанието в издаващата държава, са наказуеми и в изпълняващата държава. От това следва, че не се изисква престъпленията да са идентични в съответните две държави членки.

35 Това тълкуване се подкрепя от думите „независимо от елементите на състава“ на престъплението, както е предвидено в изпълняващата държава, „или начина, по който са описани“, от които ясно следва, както подчертава генералният адвокат в точки 48 и 49 от заключението си, че не се изисква точно съответствие нито между елементите на състава на престъплението, както са описани съответно в правото на издаващата държава и в правото на изпълняващата държава, нито в наименованието или класифицирането на това деяние съгласно съответните национални правни уредби.

36 Следователно тази разпоредба установява гъвкав подход на компетентния орган на изпълняващата държава при преценката на условието за двойна наказуемост, както по отношение на елементите на състава на престъплението, така и по отношение на начина, по който са описани.

37 Така съгласно самия текст на член 7, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 релевантното обстоятелство за нуждите на преценката за двойна наказуемост е съответствието между, от една страна, фактите в основата на престъплението, както са отразени в съдебното решение, постановено в издаващата държава, и от друга страна, определението на престъплението съгласно правото на изпълняващата държава.

38 От изложените съображения следва, че при преценката за двойна наказуемост компетентният орган на изпълняващата държава трябва да провери дали фактите в основата на престъплението, както са отразени в съдебното решение, постановено от компетентния орган на издаващата държава, сами по себе си също биха били наказуеми на територията на изпълняващата държава, ако се бяха осъществили на посочената територия.

39 На второ място, контекстът, в който се вписват член 7, параграф 3 и член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909, също е в подкрепа на такава преценка за двойна наказуемост.

40 В това отношение следва да се отбележи, че по силата на член 26 от Рамково решение 2008/909 то заменя, що се отнася до отношенията между държавите членки, редица международноправни актове с цел по-нататъшно развитие, съгласно съображение 5 от последното, на сътрудничеството в областта на изпълнението на съдебни решения по наказателни дела.

41 За разлика от тези международноправни актове обаче Рамково решение 2008/909 се основава главно на принципа на взаимно признаване, който съгласно съображение 1 от последното във връзка с член 82, параграф ДФЕС е „крайъгълният камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела в Европейския съюз, което съгласно посоченото съображение 5 се основава на особено взаимно доверие в правните системи на другите държави членки (вж. в този смисъл решение от 8 ноември 2016 г., Огнянов, C-554/14, EU:C:2016:835, т. 46 и 47).

42 Принципът на взаимно признаване означава, съгласно член 8, параграф 1 от Рамково решение 2008/909, че по принцип компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което му е предадено, и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието.

43 Както констатира генералният адвокат в точка 36 от заключението си, този принцип на взаимно признаване води по-специално до установяването в член 7, параграф 1 от Рамково решение 2008/909 на списък с престъпления, за които е премахната проверката за двойна наказуемост.

44 Освен това, дори по отношение на престъпленията, които не са включени в този списък, следва да се констатира, че член 7, параграф 3 от това рамково решение предвижда само възможност изпълняващата държава да постави признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието в зависимост от обстоятелството да е изпълнено условието за двойна наказуемост.

45 В този контекст посочената възможност позволява на държавите членки, както отбелязва генералният адвокат в точка 68 от заключението си, да откажат признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието за деяния, които не считат за морално укорими и които следователно не съставляват престъпление.

46 От гореизложеното следва, че условието за двойна наказуемост представлява изключение от правилото на принципа за признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието. Поради това приложното поле на основанието за отказ от признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието, изведено от липсата на двойна наказуемост, посочено в член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909, трябва да се тълкува стриктно, за да се ограничат случаите на отказ от признаване и изпълнение.

47 Следователно посочената в член 7, параграф 3 от това рамково решение преценка за двойна наказуемост от компетентния орган на изпълняващата държава има за цел да се провери дали фактите в основата на престъплението, както са отразени в съдебното решение, постановено от компетентния орган на издаващата държава, сами по себе си също биха били наказуеми на територията на изпълняващата държава, ако се бяха осъществили на посочената територия.

48 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че разглежданото в главното производство престъпление представлява нарушение на официално решение, прието от чешки публичен орган, и следователно нарушение на защитен от Чешката република интерес, поради което условието за двойна наказуемост при всички положения не може да се счита за изпълнено.

49 Все пак в рамките на преценката за двойна наказуемост компетентният орган на изпълняващата държава не трябва да проверява дали е бил нарушен интересът, защитен от издаващата държава, а дали, ако разглежданото престъпление бе извършено на територията на държавата членка, от която този орган е част, сходен интерес, защитен от националното право на последната държава, би бил счетен за нарушен.

50 На трето място, следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/909 целта на това решение е да установи привила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието.

51 Впрочем стриктното тълкуване на член 9, параграф 1, буква г) от това рамково решение допринася за постигане на целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, по-специално в положение като разглежданото в главното производство, в което това лице е гражданин на изпълняващата държава.

52 В случая от представените на Съда документи е видно, че г-н Grundza е бил осъден от компетентния чешки съдебен орган по-специално за управление на моторно превозно средство на територията на тази държава членка, въпреки че това му е било забранено с решение на чешки публичен орган.

53 За да прецени дали условието за двойна наказуемост е изпълнено в случая в главното производство, запитващата юрисдикция, която отговаря за признаването и изпълнението на осъдителната присъда, трябва да провери дали, ако тези факти — а именно управлението на моторно превозно средство въпреки наличието на официално решение за забрана за такова поведение — се бяха осъществили на територията на държавата членка, от която тази юрисдикция е част, те биха били наказуеми съгласно националното право на тази държава. Ако това е така, условието за двойна наказуемост трябва да се приеме за изпълнено.

54 С оглед на всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 3 и член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкуват в смисъл, че условието за двойна наказуемост трябва да се приеме за изпълнено в положение като разглежданото в главното производство, щом фактите в основата на престъплението, както са отразени в съдебното решение, постановено от компетентния орган на издаващата държава, сами по себе си също биха били наказуеми на територията на изпълняващата държава, ако се бяха осъществили на посочената територия.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 7, параграф 3 и член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че условието за двойна наказуемост трябва да се

приеме за изпълнено в положение като разглежданото в главното производство, щом фактите в основата на престъплението, както са отразени в съдебното решение, постановено от компетентния орган на издаващата държава, сами по себе си също биха били наказуеми на територията на изпълняващата държава, ако се бяха осъществили на посочената територия.

Подписи